

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI

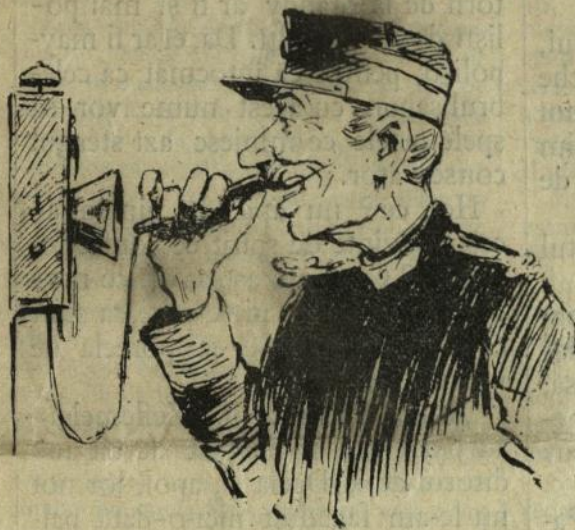
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei
pe șase luni . . . . . 4 „

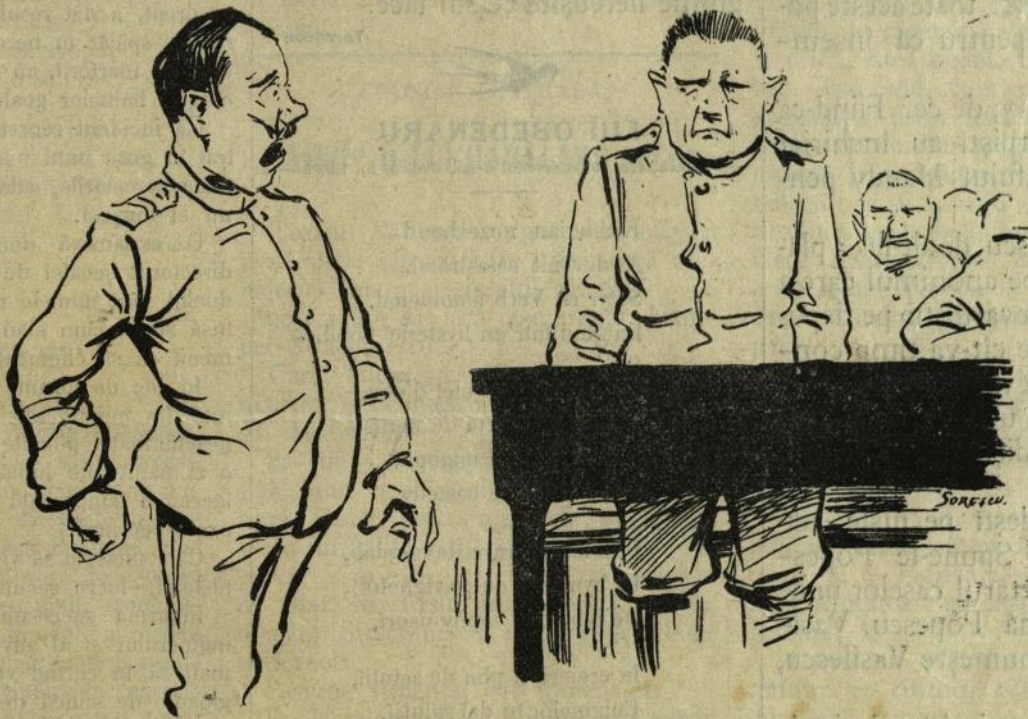
Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

Don Colonel. (*furious*) Allô ! Allô ! In sfârșit, a răspuns ! Ce dracu madmoazel, te strig d'un ceas, nu erai acolo ?

Telefonista. Eram, allô !

Don Colonel. (*a parte*) Cum a zis ? •E Ramollot ? ! (*tare*) Ascultă, țivilo, eû nu sunt Ramollot, nu te 'tinde, acum îți mut falcele !

La tiurie.

Supriorul. Substantiv abstract să zice pen'că nu'l putem pipai. Stan Blegila, ia dă-mi un egzemplu de substantiv abstract !

Stan. Mneavoastră, s'trăiți !

Supriorul. Pen'ce, dobitocele ?

Stan. Pen'că dacă vă voiû pipai pă 'mncavoastră mă bateți...

KIXUL UNEI PORECLE

La întrunirea de la Dacia, d. Tache Ionescu,—vorbind de conservatorii grupați în jurul d-lor Carp, Maiorescu, Filipescu, Marghiloman, etc., i-a numit «mandiști».

Entuziasmul în sală a fost extraordinar, căciunile auditorilor sburau pe sus, oratorul a fost felicitat, aclamat, purtat în triumf. Cei cari au asistat la întrunirea de la Dacia au găsit că porecla de «mandiști», dată conservatorilor de sub șefia d-lui Carp, este «une trouvaille» pur și simplu genială.

Ori cât de mult apreciem talentul, marele talent oratoric al d-lui Tache Ionescu, cu părere de rău însă noi suntem nevoiți să nu împărțăm deliranta admirație provocată de această invenție a d-sale.

Ba încă o găsim lipsită cu totul de duh și de originalitate.

Ne place și nouă să poreclim oamenii, e un vechiu obicei popular românesc de altminteri. Porecla însă, ca să fie admirabilă, trebuie să fie nemerită, să ridiculizeze bine un cusur al individului, să aibă sare.

Paladi=Nespaladi sau dom Paladu, Epurescu=Apostrofă, Nacu=Spanacu, Costică Stoicescu=Cosmetică Scoicescu, Sturdza=Scuza, Smara=Cârțan, etc., toate aceste porecle au rămas pentru că înseamnă ceva.

Dar, «mandiști», de ce? Fiindcă conservatorii carpiști au închiriat saloanele fotografului Mandy pentru clubul lor.

D. Tache Ionescu, de alt-fel, a plagiat fără succes pe anonimul care-a supranumit «bulevardiști» pe deputații liberali ce de cât-va timp conspiră la otel Bulevard.

Dar nimic mai ușor să faci spirit, dacă vorba «mandiști» este o vorbă de spirit.

Vrei să prăpădești pe niște adversari politici? Spune-le Popeșciști dacă proprietarul caselor unde au club se cheamă Popescu, Vasilești dacă se numește Vasilescu, și așa la infinit.

Dacă am căuta să imităm imitația de spirit rostită la Dacia, poate că am brodi-o mai bine. Ia să vedem. Conservatorii cantacuziniști au localul de club în casele unde altă-

dată madam Paul avea un atelier de croitorie.

Am putea deci să-i numim, spre exemplu, pe cantacuziniști, «conservatorii croitoriști», pentru că unul din punctele principale ale programului constă în a promite partizanilor să le dea paltoane, când vor veni la putere. Am mai putea să-i botezăm, pe cei cari au club în fosta croitorie M-me Paul, «conservatorii poliști», pentru că vînătoarea de poli este ținta de căpetenie a multor din politicienii cari au aplaudat la Dacia.

În acest din urmă caz, conservatorii de la Mandy ar fi și mai poliști de cât cei-l'alți. Da, ei ar fi maypoliști, pentru că întocmai ca celebrul săpun cu acest nume vor să spele petele ce minjesc azi steagul conservator.

Hei, ce? nu aplaudă nimeni aceste cuvinte de spirit ce confecționăm? Cu toate astea, ori-ce modestie la o parte, ni se pare că sunt ceva mai cu haz de cât porecla de «mandiști».

Așa e, dar cititorii «Zeflemelei» au poate mai mult gust de cât auditorul de la Dacia și, apoi, lor noi nu le-am făgăduit nici-o dată paltoane, ghete, cosondroace sau alte efecte de îmbrăcăminte, pentru ca să cadă în extaz înaintea ori-cărei glume nereușite ce am face.

Tarascon

LUI OBEDENARU

— Contrafacere după sonetul d-sale dedicat lui Eltade —

Küblerian nozeabond
 Ai devenit catastrofal.
 Satyr cu Verb fenomenal,
 Danșind într'un hysteric bond.

Stropit de sfint olei d'oliv,
 Prins în cohorte de hamii,
 În vraja dulcei migopii,
 Tu cinți poete costeliv.

Prin largi terase de migdali,
 În hymnuri de privighetori,
 De lybelule, silphy ușori,

În creieru-ți plin de astuții,
 Enigmelor tu dai soluții,
 De'nărmurești și pe șacali.

Octav

CEI 20

Citim în ziarul *Conservatorul*:

«Miercuri seara, cu ocazia conferinței de la clubul conservator, un număr de douăzeci de tineri licențiați s'au înscris la club».

Nu vrem să șicanăm pe amicii de la *Conservatorul*, cerindu-le să publice cele cinci nume ale celor douăzeci de tineri. Le cerem însă să precizeze ce fel de licențiați sunt cei patru tineri înscriși.

Licențiați în băuturi spirtoase, licențiați din slujbe, sau licențiați de la Universitate cari caută slujbe?

Precum ca să cunoaștem fasonul celor trei tineri cari s'au înscris la club în număr de douăzeci.

DUELUL DE LA GROZĂVEȘTI

Universul de Lună înregistrează un duel ce a avut loc la Grozăvești între un elev de la poduri și un student. Cauza ar fi greutatea unor vorbe ușoare ce și-au aruncat la Liedertafel. Confratele *Universul* a indus lumea în eroare.

Combatanții... antrenați la Liedertafel, au decis să facă un chef monstru. Când inginerilor nu le suride un viitor tocmai strălucit, iar funcționarii suprimați sunt mai numeroși ca dueliștii, viitorul inginer și candidatul-funcționar, găsiră că numai un duel ar justifica monstruositatea unui chef. Iată cauza adevărată a luptei.

Martorii și-au găsit foarte lesne, dar martori cu pretenția de a nu fi numai martori la cheful proiectat.

Proiectul viitorului inginer, susținut cu puternice argumente de distinsul student în drept, a dat rezultatele așteptate. Onoarea s'a spălat în here, iar combatanții, doctorul și martorii, au rămas morți-beți, pe cimpul halbelor goale.

Ca incident regretabil: o muscă a intrat în gura unui martor. Nu s'a putut, cu toate cercetările, afla numele martorului—nu al mușcei.

O expansivă domnișoară, a conjurat pe directorul școlii de poduri să oprească duelul «în numele umanității». Directorul însă știind cum stau lucrurile, a lăsat oamenii ca să chefească în pace.

În loc de cornuri la berărie s'a consumat din nenumăratele gloanțe ce rămăseseră neschimbate, gloanțe cari—fiind făcute cu o zi înainte de luptă din miez de piine—făceau o concurență zdrobitoare celor mai uscate cornuri.

Căci uitasem să vă spun: lupta a fost cu pistolul—lucru secundar de altminterlea.

În urma succesului obținut cu proiectul inginerului și al avocatului, suntem informați că în curînd vor avea loc dueli cu gloanțe de șuncă de Praga, sveiter, enarghel, etc.

Cînd se va inaugura oare un duel cu gloanțe de «minte»?

Un reporter inginer.

STROFE ȘI APOSTROFE

CĂLĂTORIA TRIUMFALĂ A LUÎ GHENADIE

— Reportaj în versuri șchioape —

Călătoria triumfală a P. S. S. Ghena die la Constantinopol și Atena a exasperat pe Sturdza.

«Patriotul».

Ghenadie pe la Stambul
Cu pompă fu întâmpinat;
Cadou însuși sultanu-Abdul
I-a dat un chilo de rahat.

Și i-a mai dat pilaf, halvâ,
Zaharicale berechet,
Doar-doar că se va închina
Nădragilor lui Mahomet.

Prea sfântul însă fu prudent
Și-o șterse iute din Stambul,
Și ast-fel — ortodox fervent —
Le trase turcilor un chiul.

La Atena a tulit-o.
Regele și Diadocul
Li strigară 'ntr'una «zito!»
Lui Ghena die prorocul.

Iar el, popa, austerul,
Anteriu l'își ridică
Și cu ei joacă piperul,
Bind clondire de mastică!!

Insă știți care fu șicul
In această 'mprejurare?
Fu că Sturza, ereticul,
Leșină de supărare.

Cind i-aduse telegrafal
Jalnica, fatala veste
Cu piperul și pilaful,
Zise vorbele aceste:

— «Cind s'o 'ntoarce'n țară popa
«Care'mi face-atit necaz,
«Chiar d'aș răscula Europa,
«Nu mă las pin' n'o să l'raz!»

«Și la Roma chiar ministru,
«Scoțind pe Flea, l'voiū face,
«Ca să scap d'acest sinistru
«Spectru care nu'mi dă pace!»

Cyrano.

IUBIRE

Pentru prima oară am văzut-o la fereastra unui magazin din strada Mare. Era frumoasă, fermecătoare chiar. Nu știu dacă vr'un muritor ar fi putut trece fără să scoată un oftat și să-i arunce o privire galeșă. Ea, bună, zimbea și făcea ochi dulci tuturor de opotrivă și tocmai asta mă neliniștea mult, eram gelos; n'aș fi vrut s'o aibă nimeni, numai eu să fiu fericitul care să culeg toate bunurile unui odor atit de seump. Sufeream îngrozitor, căci o iubeam mult. Cite nopți de insomnie, cite ofuri și cit chin. Ziua o vedeam, noaptea iarăși, în vis tot-deauna, par'că ar fi fost săpat chipul ei în mintea mea. De cite

ori nu-î înghinam numele încet, cite planuri nu-mi făceam, ba îmi trecu chiar și un gând nebun, s'o răpesc... Ah! o răpire.. și cită emoțiune numai la gândul ăsta, o răpire ar fi ceva frumos, sublim; noaptea, pe lună, să nu te vadă nimeni, s'ajungi teafăr acasă, s'o mîngîi, s'o știți a ta... și ce roman închegam din iluziile unei iubiri eterne. Dar toate planurile, toate iluziile făurite în timpul nopței, se risipeau dimineța cînd treceam pe la fereastra magazinului cu pricina; ea era acolo frumoasă ca și o madonă de Raphael, mă privea par'că de sus făcîndu-și ochii miei, poate nici nu mă băga în seamă, și avea dreptate. Nu eram nici jobenat, nici cu mustața întoarsă pe chibrit. Tremuram, sgrebuit într'un pardesiū vechiū și unsuros ca vaî de el, pe o vreme rea și friguroasă. Cu toate astea o iubeam, nu voiam să țiu seamă de nimic, nici chiar de starea social-economică care ne despărțea.

Eraū cinci zile de cînd o văzusem, mă uscam pe picioare și asta nu-mi plăcea, de aceea, în a cincea zi, plec la biuroū maî de dimineța ca de obiceiū, hotărît să cer șefului meu un bilet de recomandție, să zică că s'haiat bun, de treabă, cinstit... în fine să zică ce 'i-o plăcea. Cu gândurile astea ajung în dreptul magazinului, îmi arune ochii, seot un *ah!* caut ceva să mă sprijin, — ea, nu mai era la geam! Credeam că 'nebunese. Atita mîngiere aveam și eu — unde să se fi dus, unde? — și de groază nici nu voiam să mă maî întreb. Nu știu cum am ajuns la biuroū, eram atit de buimac. Șeful, gata de ducă, m'aștepta c'un teane de hirtli... cum l'am văzut, am seos un țipăt, ș'am leșinat. Șeful era îmbrăcat cu șuba de la fereastra magazinului din strada Mare, șuba pe care o iubisem eu cinci zile.

Iași.

Slea.

Ziarul „Zeflemeaua“ caută corespondenți în Herța, Roșiori de Vede, Cernavoda și Focșani.

CRONICĂ TEATRALĂ

„CĂINI“ D-LUI HARALAMB LECCA

Teatrul Național, — după ce cu măgarii și cămilele sale a făcut concurență menajeriei Braun și ciroului Sidoli, — s'a apucat acum să facă concurență doamnei Străchinescu.

Care bucureștean nu cunoaște pe madam Străchinescu, domiciliată în dosul Teatrului?

Se știe că venerabila rentieră are o slăbiciune nemărginită pentru rasa canină. Dulăi, javre mici cu părul creț și cu fundulițe roz, pudeli, baseți, prepelicari, șoricari, levrete, toate speciile de ciini, în sfirșit, sunt colecționate de madam Străchinescu cu o sollicitudine maternă.

Pasiune violentă, dar inofensivă.

D. Haralamb Lecca, talentatul autor dramatic, a fost cuprins și d-sa, subit, de canofilie, și a adus pe scena Teatrului Național o întregă potaie de

ciini pe cari — critica — acest neîmpăcat hengher — i-a maltratat fără milă.

Și cu drept cuvînt, adăogăm noi.

Să ne explicăm pe scurt.

Ce ați zice d-voastră, cititori, dacă eu, care nu cunosc bine nici Mizilul, m'aș apuca să scriu un studiu despre fauna și flora Patagoniei, studiu în care aș afirma că în această țară usturoiul miroase a violete, iar pisicile umblă pe drum cu hrenvurști legați de coadă, din naștere? Ce-ați zice? Ați zice, firește, că aș face bine să nu m'amestec unde nu'mi fierbe oala și să nu vorbesc despre lucruri în cari sunt chinez.

Totuși, d. Lecca a vorbit. A pus pe scenă un salon politic care semăna maî mult a cafenea de mahala.

Judecați și d-voastră: un comisar nebun de legat, un alcoolice inveterat și alți pirliti sunt vecinic în casa și la masa unui fost ministru, spun mitocăni în gura mare, joacă table la interes, se imbată ca niște polonezi, în acelaș aristocratic salon pe care l'frecventează ministrii, diplomații, generalii și damele din înalta societate.

Mă rog, spuneți, nu seamănă asta a usturoiul meu din Patagonia cu parfum de violete?

În mijlocul acestei adunături («bizarre autan qu'étrange») se află și un personaj despre care d. Lecca ne spune că este primul redactor al gazetei guvernamentale și pe care l'pune să zică «săru'mina» la telefon șefului partidului său.

Și-aici a scrîntit-o autorul. Primul redactor al unei gazete nu e tot una cu un gardist. E un mic personaj; de cele maî multe ori om cu stare, deputat, politician influent; aș putea să citez nume proprii în sprijinul acestei afirmații. Se maî știe, apoi, că una din calitățile de căpetenie ale gazetarilor, mari și mici, este tupeul, ca să nu-i zic maî rău. Așa fiind, cum e admisibil ca un gogeamite prim redactor să spuie «săru'mina» omului politic cu care adesea discută în intimitate? Și dacă un prim-redactor ar fi capabil de-asemena platinudine de lacheu, atunci e logic ca bieții colaboratori de mina doua să primească zilnic de la patronul gazetei cite-o duzină de picioare la pagina patra.

Am dori să ne lămurească în această privință autorul piesei care, după cit știm, a fost cînd-va nu prim redactor ci simplu colaborator secundar la «Gazeta Poporului».

În definitiv, d. Lecca s'a hazardat să puie pe scenă un mediu de care habar n'are, și e regretabil pentru cel care a scris «Jucătorii de cărți» cu atita competență.

A part ça, «Ciinii» latră binișor, și sfătuim pe cititorii «Zeflemelei» să se ducă să-i asculte.

Ham-ham-mir

CONCHISTA LUÎ STOIAN

Se revărsa de zor. Locuitorii din strada Cutare dormiau încă.

Niște țipete grozave îi deșteptară însă din somn. Și mai toți, cum erau în așternut, a-lergau unii la fereastră, alții în stradă.

— Ce e?... Ce e?... se întrebau toți din toate părțile.

Și nici unul nu putea să dea răspuns.

În aceeași clipă zăriră pe stradă alergând o femeie numa în cămașe și cu rochia la subțioară, iară după dînsa văzură venind în goană un om burtos care striga din toate puterile, pe cînd sudoarea 'i picura de pe frunte:

— Pune-ți mina pe ea!... Pune-ți mina pe ea!...

Iar femeia fugea ca fulgerul... Îi scăpărau călcăile nu alt-ceva...

Era tocmai să intre într'o curte și să se facă nevăzută, cînd un afurisit de vardist, îi tăie calea, ș'o'nhătă.

Pe cînd dînsa se sbătea în miinile vardistului, iată și burtosul că sosește gîfînd.

— La secție, d-le, la secție!... strigă el... La secție să ne răfuim...

Cu toată împotriva femeii, vardistul făcu pe placul burtosului... Duse pe damă la secție, urmat de bildihănos și de-o mulțime de gură cască, doritori să vadă cum stă chestia pricinei...

Și auză văzut ceva caraghios de care ridă acum, cînd ș'aduc aminte, de se tăvălesc cu burta pe pămînt...

Ascultați numa să vedeți ce-a spus burtosul:

— Mă recomand, d-le comisar, zise dînsul, Stoian Roșcovescu, comersant de băuturi spirtoase în Brăila. Sunt om onorabil, însurat și cu copii...

— D'ia umbli după femeii!... zise dama care 'și pusese jupa și se încheia acum la talie.

— Las'că-ți dau eu femeie!... strigă Stoian om nutra furioasă... Ai răbdare ș'o să vezi...

— Urmează! Îi zise comisarul.

— Cum zic, am venit în București după daraveri... Pentru că trebuie să știți că am multe daraveri în Capitală...

— Lasă daraverile d-tale și vin-o la daravera noastră! Îi tăie vorba comisarul...

— Tocmai asta și fac... Aseară, după ce mi-am sfîrșit treaba, mă plimbam pe bulevard să ia puțin aer... Ajunsesem aproape de colană, cînd, deodată, mă pomenesc că 'mi dă cine-va cu cotul...

— Din greșală!... întrerupse dama...

— Pardon, cu intenție, — urmează Stoian.

— Mă 'ntorc și văz pe dumneaei...

Aci Stoian apasă pe cuvinte:

«Cum mă vede, pleacă ochii și 'mi zice:

— «Scuzie d-le!...

— «Ce-are aface!... Ba bine că nu, zice eu, d-nă saună madmazelo... Da știți că ești nostimă?»

— «Ce să potrivește!»... îmi răspunde ea făcînd pe rușinoasă...

— Da bine, d-le, — întrerupe comisarul — P'arcă ai spus că ești om însurat cu copii... De ce te ții după femeii?...

— Știți că 'mi plac, d-le comisar? zice Stoian... Păi, de ce vine omu la București?...

Nu vine ca să petreacă, să răsufle și el puțin? Vai de capul nostru în provincie. Toată ziua muncă și iar muncă... seara sfadă cu nevasta și cu soacra... Dimineața...

— Bine, bine, urmează!...

— Da, urmez cu plăcere saună mai bine cu necaz și cu durere.

— «D-nă saună d-șoară, — îi zice eu, — singurică?»

— «Oh, nu! — îmi răspunde dînsa, — cu mămîța!»

— «Unde e? — întrebați uitîndu-mă împrejur.

— «Acasă!»

— «Ah... acasă! zice eu. Bravo, bravo!... Și nu vrei să ieși o'nghețată?»

— «Oh, nu, dom'le, zice ea, pentru că n'am mîncat încă!»

— «Așa? N'ai mîncat?.. Nici eu!... Hai să mîncăm dacă e așa...

— «Oh, nu, d-le... Ce-o să zică mămîța?»

— «Ce-o să zică, dacă nu e aici... Hai la Enache.

— «Ei, ași!... Dacă mă vede cine-va? zise ea sperioasă...

— «Dacă e așa, hai la lăptărie.

— «Nu, d-le, mulțumesc!»

Ce să-ți mai spun!.. Tura-vura, una-alta, în cele din urmă a primit...

— Dacă m'ai silit!... zice dama.

— Ei, ași!... zău!... Nu mai spune că mor... Te prefăceai nu alt-ceva...

— Urmează!...

— Da, d-le comisar. Și mergem la Lăptărie... Ce să vezi d-ta? A mîncat cît șapte și a bătut cît nouă, de m'am minunat și eu... Am pus și lăutari...

— Și-ți pare rău?.. N'ai petrecut bine?... zice dama zîmbînd.

— Să-ți fie petrecerea a dracului — zise Stoian. M'a ținut «sutaua»... Dar, în sfîrșit, nu-mi pare rău. Aveam cu cine să petrec... «Așa fată nostimă face sutaua!» ziceam eu... Pentru că la Brăila, pricepi, ai aface numai cu șanteze... Niște...

— Vino la fapt!

— Da... După ce sfîrșiram cheful, o rugai, cum eram în dreptul meu, să mă 'nsoțescă la otel ca să-mi fie în restul nopții de urit...

«Ei, ași!... Dumneaei începu să facă mutre... Dar ce mutre, ca de d-șoară... Dă-î rugăciunii, dă-î pupături, dă-î vorbe dulci, dă-î pahare peste pahare, pină ce în fine primi...

— M'ai silit!

— Auzi, auzi, silit! Dar ce era să-mi perz sutaua de florile mărului, uite mă!... Știți că-ni plac?.. Și cum zic, pornim și iată-ne la otel...

«Aci țin-te pinză să nu te rupi...

«O rog cu binișoru să se desbrace... Ea, nu!.. Nu și nu!... Pină ce, în cele din urmă, mă roagă rușinoasă să sting luminarea, că nu-î vine pe lumină să facă așa ceva... 'I-am făcut pe 'gust, ce era să fac... Am stins luminarea...

— Ei?..

— Cînd să mă culc, aprinz un chibrit, mă uit și ce să vezi?...

— Grozăvie... Conchista mea era... un bărbal.

Nimeni nu-și mai poate stăpîni risul... E un hohot în toată secția.

Și ca să adeverească cele zise, Stoian se

repede și trage de coade pe femeie al cărei cap rămîne tuns ca al unui recrutar de 21 de ani.

Tinărul care, folosindu-se de frumusețea și delicateta chipului său femeesc, se travestea seara în femeie ca să-și bată joc de naivii ce își tocesc ghetetele noaptea pe trotuarele bulevardului, umblind după femeii, a fost trimis la secție, iar Stoian, care acum e la Brăila, tace chitic și nu spune la nimeni împlinirea lui din București de frica nevestii care e în stare să-î scoață ochii.

Taman Lapont

VORBE DE MĂSCARĂ

Un cronicar teatral, vorbind de noua piesă a d-lui Lecca, a spus că, în loc de *Ciini*, singularul feminin s'ar fi potrivit mai bine ca titlu acestei piese în care o femeie, Wanda, e în definitiv geniul rău care provoacă nenorocirea lui Verera. Personagiile pe cari autorul le-a designat sub numele de «Ciinii» sunt de ordin cu totul secundar, pe cînd Wanda este unul din rolurile cele mai principale ale piesei. Mai mult: fără Wanda, drama, care se sfîrșește cu sinuciderea lui Verera, n'ar fi existat și, prin urmare... d. Lecca ar fi fost în câștig.

Observația cronicarului teatral era justă și — plus ou moins — cum ar zice d. Stăncescu — nostimă.

D-lui Pompiliu Eliad, criticul teatral de la *L'Indépendance*, nu i-a plăcut. D-sa scrie, scurt și cuprinzător:

— Autorul nu putea să puie piesei sale ca titlu singularul feminin de la «ciine», pentru că ar fi fost necuviincios. Parol?

Nu știeam așa de pudic pe inteligentul nostru confrate de la ziarul scris — plus ou moins — în limba franceză.

Cum? Vorba «câtea» este necuviincioasă? De cînd? Pentru ce?

Atunci, fără doar și poate, după d. Pompiliu Eliad, toate substantivele de gen feminin sunt pornografice.

Om — de pildă — este un cuvînt foarte decent — foarte nevinovat; dar să nu îndrăzniți să pronunțați cuvîntul «femeie» în fața d-lui Pompiliu Eliad, că simpaticul profesor universitar se va înroși pină la sfîrcul urechilor.

Sărmane substantive feminine, iată-vă condamnate în bloc; toate, toate sunteți niște măscări rușinoase: «boul» e convenabil, «vaca» e schoking; «berbecul» — cu toată fudulia lui — este decent, pe cînd modesta «oaie» devine o expresiune scandalosă.

Dar întreb pe d. Pompiliu Eliad:

Dacă substantivele feminine sunt necuviincioase, cum sunt cele neutre?

Bună oară: Claymoor.

Aud?

Chișă Delacoperativa.

Mamița. — Uite-te și tu mai galeș la el, nu'l trata cu refuz.

D-ra Mița. — Dar, mamițo, chiar dumneata mi-ai zis să'l ții la distanță.

Mamița. — Așa, e, însă am citit ieri în jurnal că o să le mărească soldele.

FILOLOGIE

- De unde vine cuvântul smarald?
- De la madam Smara.
- Pentru ce?
- Pentru că smaraldul și spanacul au aceeași culoare.

NU MAI AVEM IARNĂ !

Bucureștii au devenit un fel de Nisa a Orientului. Cald ca primăvara. Negustorii de lemne, șoșoni și blăni, bombănesc supărați; în schimb, studenții binecuvîntează Pronia divină care le permite să nu mai facă foc în sobă în luna Ianuarie și să-și vîndă paltoanele cu o oră (adică cu două luni) mai înainte de termenul tradițional.

Bucureștenii au și uitat ce-i aia zăpadă. Se vede că Dumnezeu, din motive de economie bugetară, o fi dat ordin să se umple toate pernele din raiu cu fulgi... de zăpadă, d'aia nu mai avem zăpadă 'n București.

Bulgării de zăpadă au devenit mai rari pentru noi ca bulgării de diamant, și nu ar fi de mirat dacă am vedea miine-poi-miine plătindu-se bulgării de zăpadă cu prețuri fabuloase și făcîndu-se dintr'inșii inele, ace de cravată și alte bijuterii. V'asigur că ar face *ape* ca briliantele cele mai fine — pentru că s'ar topi imediat.

În aceeași ordine de idei, mi se spune că muzeul din București este în tratație cu guvernul Siberian pentru cumpărarea unui chilogram de ghiață, singura curiozitate care lipsește muzeului

nostru și care ar atrage de sigur numeroși vizitatori.

În aceste vremuri când toți sunt ah-tiați și suspină zadarnic după iarna care nu mai vine, cei mai fericiți sunt amoretzii nefericiți. De ce? Foarte simplu. Pentru că iubitele lor, cu corpul ca zăpada, se poartă foarte rece cu ei.

Fericiți sunt și opozanții, căci lipsa iernei le îngăduie să poarte cu frunte senină pardesiurile lor cari odinioară, în Decembrie și Ianuarie, erau niște umilitoare anachronisme.

Eu însă nu sunt mulțumit de loc.

Eu știu una și bună: fie-care lucru cu rostul lui: să plângi la nunta prietenilor, să rizi la înmormântarea soacra-tei, să caști la Ateneu și să tremuri iarna de frig.

Or, în momentul de față, nu tremurăm în Capitală de cît vocile tenorilor, gelatinele și cei cari au poliți cu scadențe apropiate.

Iarna asta cu pretenții de primăvară mi se pare tot atît de ridiculă ca o babă de șezizeci de ani, sulemenită, cu părul vopsit și aruncînd ochiade dulci băeților.

Nu admit eu în ruptul capului ca, în Ianuarie, în loc de frig, să mă frig la razele unui soare primăvăratic.

De aceea, trîndu-mi extraordinarul meu spirit inventiv, am născocit un mijloc artificial — simplu dar ingenios — de-a avea mult dorit frig.

Aparatul inventat de mine este cunoscut sub numirea vulgară de *frigar* și era întrebuintată pînă astăzi numai la bucătărie.

Eu întrebuintez alt-fel acest aparat.

Il port în mină în loc de baston și efectul e miraculos.

În mijlocul căldurei celei mai nesuferite, cînd toată lumea se șterge de nădușeală, văzîndu-mă pe mine este însă silită să exclame:

— Uite la domnul ăsta ce frig are!

Dar afară de invenția mea, mai există un mijloc de-a-ți procura frigul fără de care iarna n'are nici un haz.

N'ai de cît să bei un pahar de apă de Dimbovița. E suficient să inghiți un microb tific (sistem C. F. Robescu) și vei avea nu numai frig, dar chiar friguri.

Acest mijloc însă nu vi'l recomand de cît cu oare-care rezervă, fiind în această privință de principii diametral opuse celor ale ligei antialcolice.

Kiriac Napadarjan.

UN POET FĂRĂ CĂMAȘĂ

Poetul fără cămașă răspunde la numele de N. O. Dalloclin și este originar din Craiova, patria nemuritorului bard Basma, a eminenței oratoare madam țată Țița Pavelescu și a genialului Eduard Spanachide.

Poetul Dalloclin începe ast-fel o poezie publicată în ziarul «Curierul Olteniei»:

Și dacă 'ntreaga mea cămașe,
Pe corp'u mi tinăr mî s'a rupt,
Am năzuințele trufașe:
Eu tot mai tare-acuma lupt.

Bine, bine poete, lupti, dar vorba-aia: acum pe unde mai scoți cămașă? Cum s'o scoți dacă nu ai, e la mintea omului.

Oi fi avînd năzuințe trufașe, dar mă 'ndoesc că, punîndu-le guler și manșete, vor putea înlocui cu succes cămașă. Ș'apoi ce-o să facă spălătoreasa cu năzuințele dumitale trufașe?

Mai departe, poetul craiovean cîntă așa:

Și-acum, să vrea eu aș putea
Să sgilti lumea dintr'un cui,
Să cale în ropot peste ea
Și 'n fundul apelor s'o puî...

Să rup al minței vostru germen
Și să'l asvirl pe Acheron;
El v'ar înghite fără termen,
Urlînd trufaș ca un Cielon.

Aș mai putea, sărmani pigmei,
Intr'o paloare fără pată,
S'asvirl cu barda mea spre zei,
Să sparg tot cerul dintr'odată.

Hei, de ce nu ne spuneai, nenisorule, de la început, că ești unul d'aia care dă cu barda în Dumnezeu și vrea să arunce mapamondul 'n apă?

Acum știm ce-ți trebuie.

Nu o cămașă slabă, că aia să rupe, ci o cămașă solidă, o cămașă de forță, bre!

Jorj Delamizil.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

Iliescu, Clejan. — Numerele expediate pentru a doua oară. Cercetați.

POPOR INTERESAT

- Care popor e mai interesat?
- Turcii.
- De ce?
- Nu știi vorba? Interesul poartă fesul.

DOCUMENTE UMANE

24 IANUARIE ȘI „CUZA-VODĂ”

«Nu lua numele Domnului
tân în deșert!»

Ziua de 24 Ianuarie — sărbătoarea Unirei — mistificată la București prin conferința d-lui Toșilescu, a provocat la Iași o altă calamitate publică.

D-ș., cari n'aveți, ca noi, nefericirea d'a citi și ziarele din provincie, nu știți, de sigur, că la 24 Ianuarie a apărut în a doua capitală a țării, ziarul *Cuza-Vodă*, organ independent al societății cu același nume, înființată și dinșă tot în bine-cuvîntată de D-zeu și prost cuvîntată de conferențiarul zi a Unirei.

Ce este «societatea Cuza-Vodă»?

La această legitimă întrebare, vom răspunde dînd cuvîntul organului citat, care sub iscălitura d-lui Ionescu Gh. Gheorghiu — de ce atîtea pronume? — explică într'un articol «Raze de viitor», cam ce rost are societatea și cari-i sunt marile scopuri.

Pentru că stilul e omul, nu modificăm nici chiar punctuația.

Ascultați:

Acum de cîrînd aci în localitatea noastră s'a pus bazele fundamentale ale societății, cu numele de «Cuza-Vodă», pentru care această societate, are și onoarea de a se manifesta prin organul ei, în conformitate cu Art. 49 din regulament al societății, comitetul au hotărît se sărbătorească pe ziua de 24 Ianuar, în memoria marelui erou Român, Alexandru Ioan I-lu Cuza, Domn și patriot, iubitor de poporul seu, și al cărui nume este și titlul acestei societăți, și care în conformitate cu Art. 53 din Regulament, societatea avea înființată, nu s'au putut inaugura prin drapelul ei, — dar cit mai cîrînd suntem datorî după Statute; — acel drapel va purta inscripțiile Societății, și va prezenta pe el figura lui Alexandru Ioan I-lu Cuza.

Din această primă porție — sublinierile le-am socotit de prisos, — care dovedește că autorul are ceea ce se chiamă «frază», rezultă de o cam dată că este vorba de o societate cu un regulament în foarte numeroase articole și care, contrariu uzurilor stabilite de toate societățile defuncte sau existente, nu se inaugurează prin vre-o ședință, serbare, conferință, ci pur și simplu prin «drapelul ei».

Probabil, se face aluzie la o solemnitate asemenî celor cari se practică la punerea temeliei vr'unei binale.

Pe grinzile de la coperiș se atrîna niște boarfe ori ștergare, doi trei țigani scîrție din vioară și salahorii... inaugurează

Societatea *Cuza-Vodă* va înfige drapelul cînd va fi gata, la «sediū» și articolul 53 din regulament va fi respectat.

Dar să trecem mai departe, la scopurile societății.

În această privință d. Ionescu Gh. Gheorghiu ne înștiințează că societatea va cuprinde trei secțiuni: una de bine-facere și ajutor

reciproc, alta de meserii, industrie și comerț și a treia, o casă de economie și împrumut.

Noi n'am mai avea nimic de adăogat față de asemenea laudabile tendințe, însă pentru că autorul articolului nu ne împărtășește părerea, să-l lăsăm să vorbească:

Această vină, să datorește tot Românilor, pentru că toate acestea puncte de mai sus folositoare, le-au lăsat în părăsire, bazați pe aspirațiuni vane și alergînd la funcțiuni publice; — arătîndu-vă mai jos prin iscălitura mea, nu-am alergat și nu voi alerga, acestui exemplu sunt dator, toți meseriași, industriași și comercianți să urmeze, pentru că s'a trecut avantajele bugetare, dar să căutăm la îndreptarea și realizarea celor trei puncte de mai sus, tutulor acestora, de și sunt drepturi, nu le este ertat a părăsi postul lor, și de a face politică, ba încă, politică de culoare, aceasta este spre dauna noastră și familiei noastre, care aduce pierderea neamului Românesc.

Nici că s'ar putea mai clar. D. Ionescu Gh. Gheorghiu învață pe meseriași, industriași, etc. să-i urmeze exemplul, arătat prin proprie iscălitură, vom vedea-o și p'asta — ne mai alergînd după slujbe ca să lase în părăsire meseriile și negoțul său să facă politică — cum face de o pildă Nea Iancu Brătescu cu meseriași dumnealui.

Perfect de acord. Nu înțelegem însă de loc afirmațiunea de la sfîrșitul periodului — fără calambur — a d-lui Gheorghiu et Ionescu.

De unde scoate d-sa că familia este pierderea neamului românesc?

Noi știm că cugetători ceva mai iluștri ca membrul societății *Cuza-Vodă* au spus că familia este baza societății.

Și nu ne vine a crede că ar fi vr'un parapon personal în paradoxa d-lui Ionescu et Gheorghiu, întru cit d-sa ne asigură într'un alt pasaj că este un «bărbat cu destulă vigoare», deci, zicem noi, capabil d'a satisface toate necesitățile... familiei.

Nu putem însă insista asupra unei cestiuni atît de delicate, mai ales că partea ultimă a articolului d-lui Gh. Ionescu și Gheorghiu este de o însemnătate extraordinară și merită să producă o senzație care numai pe vremuri de crize ministeriale se întîlnește. Ascultați numai, eu paranteză cu tot:

Grăbiți-vă cetățeni, să lucrăm uniți în această societate, care are îngrijirea pentru viața, a tutulor membrilor, care este mai presus, decît gîndirea și supărarea morței, după cum se uzază în organizația societăților, (fără comentarii).

Inchei pentru atita, rugîndu-vă să bine-voiți a veni la înscriere în această Societate, unde în ea se găsește viața și cuprinde toate, ce necesitează unui om.

Veniți, că prin o asemenea Societate, să fim demni, și să ridicăm cinstea noastră și a țării din fața acelor care au fraudat-o și bancrutat-o în afacerile comerciale.

(Voi reveni).

Ionescu Gh. Gheorghiu

Nu alerg, nici voi alerga

Mă înscriu telegrafic în societatea *Cuza-Vodă*!

Moștenirea pămîntului 'mi-este asigurată! De acum creditorii mei să fie liniștiți: îi îngrop eu pe toți. Mai nemuritor ca orî-ce Academician, par că mă văd Mathusalem modern, împreună cu cei-l'alți membrii ai societății *Cuza-Vodă*, stăpînind această lume de pigmei, cari nu trăesc de cit 50—60 de ani!

Căci d-lor, d. Ionescu Gheorghiu e foarte categoric: Societatea *Cuza-Vodă* are îngrijirea pentru viața a tuturor membrilor care este mai presus de gîndirea și supărarea morței, după cum se uzază în organizația societăților.

Și d-sa ne invită să nu facem comentarii.

Cum d-le Ionescu, etc., d-ta ne chemi la nemurire și noi să nu comentăm? D-ta ne oferi viața eternă și noi să respondem cu un simplu mersi? Dar ar fi să fim ingrațî față de d-ta, față de Patria în care se creează o asemenea societate măreață, față de omenirea care va căsca ochii la d-ta ca la o minune!

Vieța veșnică, visul tuturor nebunilor, — iată-l la societatea *Cuza-Vodă* și la d-ta. Apelul d-tale, fii sigur, va avea un eco atît de profund în cit numărul membrilor societății va spori ca reducerile d-lui Sturza, ca succesele *Adevărului*, ca veniturile Teatrului Național, ca iluziile unui filosof materialist...

Cit despre noi, vezi bine, concursul ți-e pe deplin asigurat.

— Bietul *Cuza-Vodă*! Cine o să-l facă nemuritor, cine să-i poarte numele lui glorios!

Societatea de la Iași și d. Ionescu Gh. Gheorghiu!

Dar, apropo, d-le Gheorghiu Ionescu, de ce te-i fi lădat d-ta că «nu alerg și nu veș alerga». După cite ne pare nouă d-ta o iei bine la drum. De-o pildă, uite, o luașe-și atît de tare peste cîmp, — ca să fie așa, — în cit sperăm că ți-am făcut un real serviciu luîndu-te și nițel... la vale.

Afară numai dacă aceasta nu te va susține de la întinsa cultură de spanac pe care ai început-o.

Ar fi păcat pentru umoristica romînă.

Graur.

CADOURILE „ZEFLEMELEI”

Cu începere de la numărul acesta ne-am decis să fim iarași galantomi față de gentilele cititoare și inteligenții cititori cari ne sprijină cu căldură, — o căldură cu atît mai apreciată cu cit pe vremea asta de iarnă ne scutește să facem foc în sobele redacției *Zeflemelei*.

Așa dar, prin tragere la sorți, cei cari vor trimite cuponul de mai jos vor putea să cîștige:

1) O prea frumoasă cravată comandată inadins la unul din cele mai renumite ateliere din București.

2) Noul volum «Ahturi și Ofuri», versuri glumețe de G. Ranetti.

3) Volumul «Strofe și Apostrofe» de Cyrano.

A apărut volumul:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa.

Prețul 1 Leu și 50 bani

În București se găsește de vînzare la: «L'Indépendance Roumaine» și la librăriile Sococ și Alcalay.

„ZEFLEMEAUA” ÎN PROVINCIE

Călărași

MITICĂ DA

CÂNTUL I

Mahalaua geme plină de fetițe și neveste...

Ce-i ? A curs pelin pe Borcea ? Nu ! Atunci mă rog ce este ?

La Buțaris în dughiană s'aud glasuri de pahare :

— Mă, măi pune două chiluri ! — zi-i din scripcă lăutare !

Imprejuru-a două mese fumegînd de mititei,

Chihotînd ca 'n gura morții stău voinici și voinice!

Dăi de sug la damigeană cum copilul sugă țîța

Și-apoi plini de dulci avinturi merg pe stradă ; hița, hița !

Presărate printre dinșii stău trei fete durdulii

Cu ochi mici, cu gura mare și cu tot ce-o trebui.

— «Hei, la dracu Buzoianu, Stamatescu și Gorgan !

Măi jupine ce stai colo sgriburit ca un motan ?

la măi toarnă-un chil d'âl roșu dar știi d'ala de la fond,

Căci mă jur pe harta țării și pe-al lumii mapamond,

Că... «grăi Mitică aspru» de nu faci așa cum zic

Pentru tot ce consumarăm nu plătim nimic, nimic !»

— «Vivat ! strigă cetățeanu ; Don Director să trăiască !

Da-r-ar Dumnezeu pe Borcea apa să se înroșească,

Să devie, cum s'ar zice, vin turbat și plin de grații

Și din el canal să tragem ca s'avem pentru recreații.

Ma, io sono un sugacio cel măi primu'n Universo,

Ma! unu data'n Roma am cazut-o pe inverso,

Perke due decaltri, io bevuto si subito,

Pe Madona Santa juro, perk lo sono iesuito !

— Aurică, Aurică deastădat'ai feștelit-o !

Zise plescăind din limbă comisarul Tuică-Veché !

Și apoi bătînd în masă o tuli ca prins de streche

Înspre ușe... căci afară s'a incins un tărăboiu.

— Unde-i dragul meu Mitică ? — strigă Șița lui Scaloi,

Înroșită și legată peste cap cu testemel ;

Nal și dă în dreapta'n stînga—V'ați pus mîntea voi cu el ?

Se încinge-o păruială : unii țîpă, alții cîntă,

Cetățeanul pe-apucate sugă din licoarea sfîntă,

Șița țîpă, lăutarii zic de inimă albastră,

Don Director dînd să fugă spargă, zăpăcit, o glastră.

Mahalaua-aci s'a scurs :

Vine lumea ca la urs.

— Cum nu-i popă ca să-l raz !

Zice Șița de necaz.

Vin copii de la gimnaz

Beau și ei și fac la haz.

Ce-i acolo, nu e bine !

Don Mitică 'n plins o ține,

S'aud risuri și suspine,

Cetățeanu stă pe vine :

— Vine vinul măi crestine ?

— Vine ! vine ! vine ! vine !

Savarine

Giurgiu

Pînă acum Giurgiu era oraș comercial, azi e eminent cultural : căci ca toate marile orașe, avem și noi Ateneu.

În ziua de 21 Ianuarie s'a vorbit despre «Emile Zola». În sala (de altminteri destul de spațioasă) nu mai era loc, era o afuență grozavă. Am zis în gîndul meu : avid trebuie să fie giurgiuveanul nostru de literatura franceză ; dar cînd intrai în sală, imi schimbați opinia. Publicul era compus în mare parte din sexul slab, care de și slab, se întărise destul de bine la discuții în sală, iar conferențiarul vorbea... scaunelor și pereților.

Apoi cu un așa public nu cred să se ajungă la scopul dorit, de cit numai atunci cînd Filisonul Murgescu n'o mai arunca priviri retrospective sexului slab ; cînd Tudose ofșterul n'o mai face pe rînos (termen tehnic) ; cînd Petru n'o mai purta barbă (singura distracție în timpul conferinței) ; cînd vanitosul C. Bădulescu n'o mai căsca ochii pe pereții sălei ; cînd Răducanu Predescu n'u s'o mai arunca în brațele lui Morfeu, de la începutul conferinței ; și cînd ofșterii giurgiuveni vor învăța să țină cel puțin un discurs, căci cu ocazia recentei morți a unui camarad al lor, *mî-au pătat drapelul*, alergînd la civili. Tot țivilii sâraccii !..

Calcar

Iași

Serbarea Unirei Principatelor

De pe la orele 8 a. m. lumea se aduna în piața Unirei. Sunt în îndoială dacă această piață poartă acest nume în amintirea unirei Principatelor, sau pentru că aici se unesc... cinci străzi (Rusească-Lăpușeanu-Săulescu-Golia-Academiei).

Era un frig de crăpase pietrele și asfaltul pe strade. Și aici sunt în dubiu dacă frigul a crăpat pietrele, sau acestea sunt crăpate din cauza neglijenței consiliului comunal.

Probabil că și pe timpul lui Horia și Cloșca — eroi de-ai noștri—era foarte frig ; căci tradiția ne spune :

Horia, Cloșca la un loc

Au aprins un mare foc.

Pe la 9 ne-am îndreptat spre Mitropolie. Aici găsim biserica ticsită, în cit mulți suntem nevoiți să stăm afară : cu perspectiva de a simți în viitor *influența* Unirei Principatelor.

Măselele ne scăpărau de frig, dar nu eșiau scintei care să ne încălzească. Mă gindeam ce oameni neprevăzători au fost cei cari au făcut «Unirea... s'o fi făcut vara... căci pe cînd ei *plîngeau* atunci de bucurie, noi plîngem acum de... frig. De-o dată observăm că lumea începe să iasă din Mitropolie... Cauza ? începuce să se ție... discursuri. Navalim în biserică, crezînd că oratorul vorbește cu *foe* și că ne vom putea încălzi vre-o leacă. Aș ! și-ai găsit ! în loc să fim *încălziți* de orator, am fost *răciți* de un *curander*. Tremuram de... groază, gîndindu-mă că poate va ținea mult discursul. În sfîrșit să mintue te-deumul și mergem în piața Unirea ; aici se țin două discursuri. Spre norocul oratorilor, la dreapta cîntă muzica militară și la stînga elevii școalelor cîntău din gură, în cit nu se auzeau cuvintele rostite. Se vedea numai cum oratorul schimba file în mîna (foarte multe) și purta veșnic batista națională — vorba d-rului Ureche — la nas (probabil fiind-că era serbare națională). Pe la 12 imi era o foamă grozavă și fereceam pe aceia cari mincau... *palmes*, de la comisari. După masă m'am dus la producția Conservatorului. Dar... mă opresc ; căci dacă aș continua, ar însemna să plictisesc pe cititori măi dihai de cum m'am plictisit eu acolo.

Casto

PLEBISCITUL ARTISTULUI BREZEANU

Listă de subscripție pentru a se oferi artistului I. Brezeanu, în seara de 13 Martie, cînd se va juca *Acarul* în beneficiul său, decorația Bene Merenti, clasa I-a, în aur, pe care i-a conferit-o ministerul de instrucție.

Fie-care persoană nu poate subscrie (pe numele său) măi mult de cinci parale.

George Ranetti	— .05
Ath. Ranetti	— .05
G. Christodorescu	— .05
39 țărani din Dridu prin delegatul lor G. Christodorescu	1.95
Ionel Staicovici	— .05
Chr. Staicovici	— .05
Bebi Staicovici	— .05
Evloghie Staicovici	— .05
Mișu Staicovici	— .05
Dr. I. Nanu	— .05
I. Nelnel Nanu	— .05
Iorgu Iliescu-Măciuca	— .05
Nicu Iliescu-Măciuca	— .05
P. Macri	— .05
5 prieteni ai d-lui Macri	— .25
Total	2.90

*) Persoanele cari vor dori să subscrie pot trimite suma de 5 bani prin marcă poștală pe adresa ziarului «Zeflemeaua» sau pe adresa d-lui casier I. Staicovici, str. Primăverii No. 5.

Numele subscriitorilor se vor publica. Subscripția se încheie în ziua de 13 Martie cînd se va da la Teatrul Național reprezentația «Avarul» în beneficiul meritosului artist Brezeanu.

D-nii librari și debitanți de ziare din provincie sunt rugați să ne anunțe la vreme în caz când numărul foilor trimise nu este suficient.

MUȘTAR

DIAFAN
ȘI CU
MUȘTULEȚ

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale
DEPOSITUL GENERAL
Depoul de conserve: STAICOVICI
STR. REGALĂ, 11 bis.

NICOLAE A. POPOVICI

Doctor în drept, fost magistrat
ADVOCAT

București Smârdan, 53.

THEOPHILE SCHEIDYGER FIU

HORTICULTOR

7. STRADA CAMPINEANU, 7
(lângă Teatru Național)

Propriul stabiliment Horticola e situat
pe strada Epurilor 17, (suburbia Ceauș Radu
culoarea de Negru).

Specialist în buchete de logodnă și cu-
nuni, coroane, coșuri de fantasmă, lucrări
de flori fine și moderne, decorațiuni de sa-
loane etc.

Expedițiuni în provincie

Planuri, Lucrări de grădine și parcuri
în stiluri moderne, complete plantate cu
pomii și flori.

Intrețineri de grădini anuale.
Vinzări de felurite flori, planșe și tran-
dafir.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT
AVOCAT

S'a mutat în Str. Rîureanu, 2

(Lângă Palatele Justiției și al Postelor)

BUCUREȘTI

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

CEREȚI

CONSERVELE

STAICOVICI

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A.

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA
ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘTI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU
— ANALISE DE URINA —

CINE A GUSTAT ODATA, VA GUSTA MEREU
DIN DELICIOASELE PRODUSE DE PE

DOMENIILE PRINCEPELUI

BARBU ȘTIRBEY

PRECUM:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN DIFERITE RECOLTE

Tămâioasă, Pelin, Rachiu, Urdă și Cremă de Buftea, Unt,
Făină, Griș, Mălaiu, Miere în faguri și liquidă,
Pește, etc.

VIZITAȚI DECI

MARELE DEPOU DIN CALEA VICTORIEI

unde toate mărfurile mai sus enumerate se vând pe PRE-
ȚURI MAI MULT DE CÂT MODESTE comparativ
cu calitatea lor superioară

DUPA TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate
superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului
acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.